

Μια εκκλησία που γκρεμίζεται

Δίπλα στη Μεγάλη Βρύση υπάρχει μια όμορφη εκκλησούλα που αναγέρθηκε στις 23 Αυγούστου 2006 από το Βασίλειο Παναγόπουλο του Νικολάου και της Χαρίκλειας από το Κοντογόνη στη μνήμη των αδερφών του Κωνσταντίνου, Μιχάλη και Σταύρου. Η εκκλησούλα είναι αφιερωμένη στον αποκεφαλισμό του Ιωάννη. Αυτή, λοιπόν, η εκκλησούλα αντιμετωπίζει σοβαρά στατικά προβλήματα και πιθανό να καταρρεύσει αν δεν ληφθούν άμεσα μέτρα. Μήπως πρέπει κάποιος Κοντογοναίος να πάρει μια πρωτοβουλία και να στηριχτεί οικονομικά και όχι μόνο, από το σύνολο των χωριών και να προφτάσουμε την κατάρρευση της εκκλησίας;

Ν. Κορμπής: Είχε καταδικαστεί σε θάνατο

Ένα από τα χωριά που πλήρωσε τον εμφύλιο με πολύ αίμα ήταν το χωριό Δάρα. Έχουμε και άλλοτε αναφερθεί σ' αυτά που συνέβηκαν στο χωριό αυτό στα «πέτρινα χρόνια». Ένα από τα πολλά πρόσωπα του χωριού που πλήρωσε ακριβά το ανεμοστροβίλιμα της ιστορίας ήταν και ο Νικήτας Κορμπής του Σταύρου. Γεννήθηκε το 1920 και τελείωσε το γυμνάσιο Μεσσήνης το 1938. Κατατάχτηκε στο σώμα της Χωροφυλακής. Εκεί τον βρήκε και ο πόλεμος του 1940. Υπηρέτησε Υπενωματάρχης στη Θεσσαλονίκη. Τον Αύγουστο του 1941 πήρε άδεια και επέστρεψε στο χωριό του χωρίς να επιστρέψει ξανά στην υπηρεσία του αφού τα χρόνια ήταν δύσκολα και η χώρα βρέθηκε κάτω από την ιταλογερμανική κατοχή. Στο χωριό του εντάχτηκε στο αριστερό κίνημα και στα Δεκεμβριανά του 1944 της Αθήνας, ο Κορμπής ήταν Διοικητής Πολιτικοφυλακής στη Σπάρτη. Το 1945 συλλαμβάνεται και παραπέμπεται στο κακουργοδικείο Ναυπλίου το οποίο του επέβαλε την ποινή του θανάτου. Κατηγορείται ότι συμμετείχε στην ένοπλη ομάδα που είχε στήσει μπλόκο στις στροφές του Ριζόμυλου για να σκοτώσει το Βαγγέλη Μαγκανά. Μάρτυρας κατηγορίας ένας Μπούχαλης από τη Βελίκα. Ευτυχώς για τον Κορμπή δεν εκτελέστηκε αμέσως και στη συνέχεια ήρθαν τα μέτρα επιείκειας του Νίκου Πλαστήρα το 1952 και μετατράπηκε η ποινή του σε ισόβια. Έμεινε στις φυλακές 18 ολόκληρα χρόνια. Αποφυλακίστηκε το 1962. Στη δικτατορία του 1967 συνελήφθη και πάλι και οδηγήθηκε στην εξορία, στα Γιούρια, όπου έμεινε δυόμισι χρόνια. Πέθανε το 1992. (Τα στοιχεία τα πήραμε από το βιβλίο του Ηλία Τριανταφυλλόπουλου, Το Δάρα υποδέχεται την αντίσταση, των εκδόσεων Β. Γιαννίκος).

Συλλαλητήριο στη Χώρα υπέρ του Βασιλιά

Το ημερολόγιο έδειχνε 25 Ιουνίου 1916. Σε όλη τη Μεσσηνία γίνονται συλλαλητήρια. Αυτά τα συλλαλητήρια δε γίνονταν για διεκδικήσεις. Γίνονταν για να εκφράσουν οι αποστρατευθέντες έφεδροι την αφοσίωσή τους στο Βασιλιά. Ένα από αυτά τα συλλαλητήρια έγινε και στο χωριό Χώρα. Για τα συλλαλητήρια στη Χώρα (Λιγούδιστα), στους Γαργαλιάνους και στη Θουρία η εφημερίδα «Θάρρος» στο φύλλο της 26ης Ιουνίου 1916 γράφει: «Ο αστυνομικός υποδιευθυντής Εράνης τηλεγραφεί, ότι εις Γαργαλιάνους συνεκροτήθη συλλαλητήριον υπό των αποστρατευθέντων εφέδρων δια του οποίου εξέφρασαν την αφοσίωσίν των προς την Α.Μ. τον Βασιλέα. Επίσης συνεκροτήθη συλλαλητήριον υπό των απολυθέντων εφέδρων εν Θουρία και εν Λυγουδίστη υπέρ της Α.Μ. του Βασιλέως. Άπαντα τα συλλαλητήρια διεξήχθησαν ησύχως».

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Ν. Αναστασόπουλος: Ο Υπουργός από το Πεταλίδι

Ένας μεγάλος πολιτικός της μεταδικτατορικής περιόδου της περιοχής μας ήταν ο Νικόλαος Αναστασόπουλος από το Πεταλίδι. Η εφημερίδα μας κάνει μια μικρή αναφορά στον πολιτικό αυτό αφού αυτές τις μέρες συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από το θάνατό του. Γεννήθηκε το 1944 στο Πεταλίδι και τελείωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στο 1ο Γυμνάσιο Αρρένων Καλαμάτας. Σπούδασε Ιατρική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και ειδικεύτηκε στη μαιευτική-γυναικολογία στο εξωτερικό. Στα φοιτητικά του χρόνια δραστηριοποιήθηκε μέσα από τις γραμμές της ΕΡΕΝ, ορίστηκε υπεύθυνος της Οργάνωσης στο Πανεπιστήμιο και στο διάστημα από το 1962 μέχρι το 1967 διετέλεσε και πρόεδρος του Συλλόγου Φοιτητών Ιατρικής. Εργάστηκε στο «Μαρίκα Ηλιάδη» και συνέγραψε 13 ιατρικές

μελέτες, ενώ μέχρι τον Οκτώβριο του 1992 που ορίστηκε υφυπουργός Υγείας εργάστηκε στο «Ήρα». Παντρεύτηκε το 1980 με την αρχιτέκτονα Κατερίνα Χριστοπούλου. Για πρώτη φορά εξελέγη βουλευτής το 1974 και στη συνέχεια το 1977, 1981, 1985, 1989 (Νοέμβριος), 1990, 1993 και 1996. Πάντα η εκλογή του γινόταν με τις δυνάμεις της Νέας Δημοκρατίας. Στις 4-12-1992 ορκίστηκε Υφυπουργός Υγείας. Το Σεπτέμβριο του 1985 προσχώρησε στη ΔΗΑΝΑ του Κωστή Στεφανόπουλου, αλλά επανήλθε στη Νέα Δημοκρατία το 1987. Διετέλεσε αντιπρόεδρος της οργάνωσης «Youhg Leader» του πολιτικού σκέλους του ΝΑΤΟ και με την ιδιότητα αυτή εκπροσώπησε τη χώρα μας σε διεθνή συνέδρια υποστηρίζοντας τις θέσεις μας για τα εθνικά θέματα. Πέθανε σε ηλικία

56 χρόνων στις 28 Νοεμβρίου 2000, μετά από μακρόχρονη ασθένεια και κηδεύτηκε στο Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών.

Προς το ιστορικό γεφύρι

Κοντά στο κάστρο της Πελεκανάδας υπάρχουν τρεις κεντρικές γέφυρες -πύλες εισόδου του οδικού άξονα Ανδρούσας-Πύλου. Πρόκειται για τρεις γέφυρες που αναγκαστικά χρησιμοποιούσε ο διαβάτης για να περάσει το ποτάμι Βελίκα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπήρχαν και άλλες. Το «γεφύρι του αντρωμένου» όμως, που κατά τη μυθολογία το έχτισε ο Δίας και στο οποίο σήμερα ο επισκέπτης βλέπει σειρά ογκοκλιθών τοποθετημένων ο ένας πάνω στον άλλον, το «πετρογέφυρο» που σύμφωνα με μαρτυρίες ήταν βορειοδυτικά του κάστρου (χωρίς απομεινάρια σήμερα) και το «Στρεφέικο» στην περιοχή Κρυφολογγία, που σώζεται σε άριστη κατάσταση, ήταν οι γέφυρες που προτιμούσε ο κύριος όγκος των διαβατών. Ιδιαίτερα το Στρεφέικο, που οι ειδικοί ομολογούν ότι είναι ενετικής κατασκευής και απέχει έξι χιλιόμετρα από την Πελεκανάδα, σε μια μαγευτική δασώδη τοποθεσία, έχει πλάτος δύο μέτρων και εντυπωσιάζει με την αρχιτεκτονική του τον επισκέπτη. Η πινακίδα που βλέπουμε στη φωτογραφία οδηγεί τον επισκέπτη στην παλιά γέφυρα Κουφολογγίας (Ντεμπρίζ).

Αποστολόπουλος Ανδρέας:

Τμήθηκε με δυο Πολεμικούς Σταυρούς Γ΄ Τάξεως.

Ο Αποστολόπουλος Ανδρέας του Κωνσταντίνου είχε γεννηθεί στο Βλάση το 1924 και ήταν της στρατιωτικής κλάσης του 1946. Ανήσυχος πνεύμα τάχτηκε ενάντια στο αντάρτικο κίνημα του ΕΛΑΣ και πήγε εθελοντής αρχικά στα Τάγματα Ασφαλείας και αργότερα στρατεύτηκε κανονικά στον εθνικό στρατό. Στη εμφύλια μάχη της Αθήνας συμμετείχε ενεργά μαζί με τον αδερφό του Παναγιώτη Αποστολόπουλο. Στις 12 Δεκεμβρίου 1944 τοποθετείται στο 6ο τάγμα φρουρών της III Ελληνικής Ταξιαρχίας. Στις 20 Οκτωβρίου 1945 απολύεται αφού η κλάση του δεν είχε ακόμη κλη-

θεί να υπηρετήσει τη στρατιωτική της θητεία. Στις 6 Μαΐου 1946 παρουσιάζεται στο Κ.Β.Ε. Αθηνών για να υπηρετήσει τη θητεία του. Στις 25 Μαΐου 1946 βρίσκεται να υπηρετεί στο Κ.Β.Ε. Καλαμάτας και στον 1ο Λόχο. Την 7η Δεκεμβρίου 1946 προάγεται σε Δεκανέα (Η.Δ.Κ. 7-12-46). Ο Αποστολόπουλος Ανδρέας από 29 Ιουλίου 1948 έως 21 Αυγούστου 1948 συμμετείχε στις πολεμικές εμπόλεμες συγκρούσεις του Γράμμου. Έλαβε μέρος στις μάχες Γουπάτων, Τούχουλης και Άσπρης Πέτρας. Σύμφωνα με την 618/11 διαταγή απονομής του απονεμήθηκε στις 21

Αυγούστου 1948 το παράσημο του Πολεμικού Σταυρού Γ΄ Τάξεως «Διότι κατά την μάχη Γουπάτων επέδειξε θάρρος, ψυχραιμία και αυταπάρνησιν ως επιλοχίας λόχου γενομένην την 11 Αυγούστου 1949». Επίσης, στις 17 Αυγούστου 1948 του απονεμήθηκε ο Πολεμικός Σταυρός Γ΄ Τάξεως «Διότι κατά την μάχη Άσπρης Πέτρας καταληφθείσης υπό του Λόχου κατόπιν ηρωικού αγώνος επέδειξε εξαιρετον διαγωγήν θάρρος και αυταπάρνησιν απομεινάριας ο μόνος μεθ' ενός αξιωματικού εις την διοίκησιν του Λόχου».